

Gothár Tamás

Hánykolódó

Fényéveket döcög vonatok ráncain,
megállókban dekkol átszállásra várva.

Megfakult legelők,
alagút falán lámpafény;
kitolja a kabinban az ágyat,
behúzza az ablak szárnyait.

Kigombolja nyakánál az inget,
a kabátot lesegíti egy ismeretlen nőről.

Elfordítja kabinban a zárat,
és végül észreveszi:
*zsebében elmázolták
útiterveit a testnedvei.*



Firkász

Aznap amikor a kocsmába,
ott ültél az emeleti asztalnál:
a sarokban; nekem pedig eszembe
jutott a be nem váltott ígéretem. Aznap
mondtad, hogy mutatsz egy
trükköt, és kértél tőlem egy lapot.
Majd azt mondtad, hogy hallgassak
és viszonylag hosszú időre
ott hagytál engem, meg az üres papírt.
De visszajöttél két korsó
sörrel, én meg rákérdeztem,
hogy mi a pláne abban a lapban,
erre írtál rá valamit, ami
eszembe juttatta, amit
mondogatni szoktál, hogy minden nőmet
megcsalom P.Gy.-vel. Ami abszurd
feltételezés, mert P. Gy. egy halott költő.
Aznap azt hiszem, végre
megértettem minden zagyva mondatot,
amit régebben a sok alkoholnak
tudtam be és rád hagytam: mondogassad.
Amikor azt írtad arra a papírra,
mielőtt kimentél,
hogy „soha el ne felejts
te balfasz!”
és hozzátetted:
„Tessék, egy vers.
Remélem érted, te
firkász.”